

minnewal pühhapäwal ühhestkoust ärralä-
sime, ja minna piddin koio minnema; siis
jubrusin minna willets weel kõrtsi sisse as-
tuma: seäl ollid weel üks paar sõbbrad:
meie hakkasime jutto aiama, ja wõtsime
ka wähe Jummalat wiljofest, ja nenda
siis aeg wotwis. Oh minna õnneto mees
et ma piddin kõrtsi minnema!

Josep. Kus siis so naene olli? efs se
olnud karia wastowõtmas? efs se woinud
lojusfed kinnipaäna?

Se mees. Naene olli ka kõrtsi juhtund.
Ta olli jo enne mind seäl, ja olli wähe ka
rüpand, nenda et ta wäsfind olli: ja kui
meie fest õsel koio tullime, siis ei tulnud
lojusfed meie meleat. Meie uinusime mag-
gama, ja hommikul kui meie ülestoussime,
siis olli hobbone ja härg laddund.

Josep. Kes teab kas siis metsalissed
neile otja peäle on teinud; ehk nemmad

wah-

wahhest kühhogi on sattunud, kus muud
ausad innimesed neid on küni sanud.

Se mees. Jo need on hundi perses.
Teisel hommikul ma leidsin neid metsast,
kui jo metsal:ne neid poleks olli näha pa-
nud. — Oh ma waene mees! oh ma wil-
lets mees! Mis peab minust nüüd
sama? — Moias ma ka käisin abbi otsi-
mas: Kust meiesuagune maiast peab abbi
ja armo otsima, kui omma wannematte
kæest? Agga moisa wannemal ka kowwa
südda. Käl ta warm on teopäwi tagga-
aiama; agga kui meiesuagusel willetsus
sattub; ei siis olle moisast armo.

Josep. Jah, minno armas küllamees,
kui nenda te luggu on, siis ärra sa panne
pahhaks, kui ühbelgi innimesel halle meel
ei tulle sinno willetsusse pärrast. Kui üks
innimenne fest on truiste teinud, mis ta
kõbbus olli tehha, ja siis sattub temmale
üks äppardus; siis on iggaühhe kõbbus
hal-